Nr 30

Näringsutskottets betänkande i anledning av propositionen 1972:92 med förslag till resegarantilag jämte motion.

Ärendet

I propositionen 1972:92 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga ett inom handelsdepartementet upprättat förslag till resegarantilag.

I anledning av propositionen har väckts en motion, som redovisas nedan.

Propositionen

Lagförslaget återfinns i propositionen på s. 2–4.

Den föreslagna nya resegarantilagen är avsedd att ersätta nuvarande lag (1967:203) om ställande av säkerhet vid sällskapsresa till utlandet, vilken gäller till och med den 30 juni 1972.

Enligt förslaget skall den som anordnar sällskapsresa till utomnordiskt land liksom hittills vara skyldig att ställa säkerhet. För reseagenter utsträcks skyldigheten att ställa säkerhet att gälla alla resor som agenten förmedlar. En annan utökning av lagstiftningens räckvidd följer av att s. k. allt-i-ett-resor föreslås bli likställda med sällskapsresor.

Säkerhet får enligt förslaget liksom enligt nuvarande tillfälliga lag tas i anspråk för återbetalning av medel vilka erlagts för resa som blir inställd. I fråga om sällskapsresa som påbörjats men inte slutförts får säkerheten tas i anspråk för resenärernas uppehälle i utlandet och deras återresa. Därutöver föreslås säkerheten kunna utnyttjas för att lämna resenärerna skälig ersättning för värdet av förmåner resenärerna går miste om när en resa avkortas.

Säkerhet föreslås för arrangör gälla minst 200 000 kr.

Ärenden om ianspråktagande av säkerhet skall liksom hittills prövas av resegarantinämnden.

Den nya lagen avses träda i kraft den 1 juli 1972.

Motionen

Yrkande

I motionen 1972:1672 av herr Andreasson (c) hemställs

att riksdagen skall besluta sådan ändring i den föreslagna resegarantilagen att denna även omfattar resans fullföljande i huvudsaklig överens-

stämmelse med träffat avtal vid avbruten resa på grund av resebyråkrasch, samt

att vederbörande utskott skall utarbeta nödvändig ändring av texten i den föreslagna lagen.

Motivering

Departementschefens bedömning att en bestämmelse som ger resenären garanti för att resan får fullföljas på avtalat sätt skulle medföra svåra tillämpningsproblem och ställa krav på en omfattande beredskapsorganisation betecknas i motionen som väl pessimistisk. Motionären hänvisar till att resebyråbranschen sanerats under senare år, vilket gör det mindre vanligt att resor inte fullföljs, och att de flesta resor går till populära resmål där andra resebyråer lätt kan överta åtagandena.

Utskottet

En permanent resegarantilag ersätter enligt det förslag som framläggs i propositionen den nu gällande tidsbegränsade lagen i samma ämne. Den nya lagen medför en viss utvidgning av resegarantisystemet.

I motionen 1972:1672 upptas frågan om garantins räckvidd i de fall då en påbörjad sällskapsresa avbryts i förtid.

Enligt den nuvarande lagen gäller i princip att resenärerna i sådana fall får räkna med att göra återresan så snart som möjligt, om de vill ha den bekostad med garantimedel. Resegarantiutredningen, vars förslag (Ds H 1972:1) ligger till grund för propositionen, ansåg att resenärerna i den angivna situationen i första hand borde få fullfölja resan med hjälp av garantimedel, om det kunde ske till skälig kostnad. I den mån resan förkortades skulle ersättning utgå för värdet av de förmåner som resenärerna därigenom gick miste om. Såsom framgår av propositionen har utredningens förslag på denna punkt godtagits blott i sin senare del.

Bakom den inskränkning som har gjorts i förhållande till utredningens förslag ligger vissa betänkligheter som har kommit till uttryck vid remissbehandlingen. En ordning med garanti för att påbörjad men avbruten resa får fullföljas har ansetts kräva en beredskapsorganisation som gör det möjligt att klara de problem som uppstår på platsen när det gäller att genomföra de återstående researrangemangen. Resegarantinämnden skulle i en del fall få träda i arrangörens ställe, vilket skulle kunna medföra flera slags komplikationer. När chefen för handelsdepartementet begränsat sig till att föreslå en utbyggnad av reglerna av innebörd att skälig ersättning skall utgå för värdet av mistade förmåner har en bidragande omständighet också varit att det nuvarande systemet i praktiken visat sig medföra att avbrutna resor vanligen kunnat genomföras eller avkortats med högst en vecka; denna praxis har förutsatts bestå.

Motionären anser att de angivna betänkligheterna är överdrivna och föreslår en utvidgning av garantins giltighet i enlighet med utredningens

förslag. I motsats till motionären finner utskottet propositionens motivering övertygande. Utskottet är alltså inte berett att nu tillstyrka att garantins giltighet utsträcks längre än enligt det föreliggande lagförslaget. I likhet med departementschefen förutsätter utskottet emellertid att uppkommande svårigheter i praktiken vanligen skall kunna lösas på sådant sätt att resenärernas dispositioner inte rubbas.

Åberopande vad här anförts hemställer utskottet

att riksdagen med avslag på motionen 1972:1672 antager det i propositionen 1972:92 framlagda förslaget till resegarantilag.

Stockholm den 9 maj 1972

På näringsutskottets vägnar
INGVAR SVANBERG

Närvarande: herrar Svanberg (s), Regnéll (m), Bengtsson i Landskrona (s), Andersson i Örebro (fp), Haglund (s), Gustafsson i Byske (c), Rask (s), Blomkvist (s), Sjönell (c), Hovhammar (m), Rydén (fp), Häll (s), fru Hambraeus (c) och fru Hansson (s).

Göteborgs Offsettryckeri AB 72 1384 S Stockholm 1972